

Η ΕΚΘΕΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΛΩΜΩΔΙΑ !

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς γιὰ τὴ γλώσσα τῶν σχολειῶν θρόσκονται μαζεμένα σὲ μιὰ κάμαρα τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου, δίπλα στὴν αἴθουσα ὅπου εἶναι οἱ Αἰγυπτιακὲς μοῖμες. Ὁ Σκιὰς ἔχει μπροστά του τὸ «Ἐμπρός» καὶ διαβάξει ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὴν ἔκθεσιν τῆς Ἐπιτροπῆς.

ΣΚΙΑΣ. — Ὠραῖα, ὁμορφα, τέλει. Οἱ μαλλιαροὶ δοριστικὰ πᾶσι κατακερυνώνονται. Τί πλοῦτος ἐπιχειρημάτων, τί σοφία ! (Τρίβει τὰ χέρια του ἀπὸ εὐχαρίστησιν.)

ΕΞΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ. — Ἀλήθεια, ποῦ τινεὶ βρῆκες τόση σοφία ;

ΣΚΙΑΣ. — Ἄ, ἄχι. Θέλω νὰ εἶμαι δίκαιος. Δὲν εἶναι ὅλη ἐμὴ. Μισὴ καὶ μισή. Λημονεῖς εἴς συνεισφοράσθημεν ;

ΕΞΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ (χαιρογελᾷ με ἀνταρξία). —

Χτυπᾷ ἡ πόρτα. Μπαίνει ἓνας κλητῆρας.

ΚΛΗΤΗΡΑΣ. — Κάποιοι οπουδαῖοι θέλουνε νὰ παρουσιαστοῦνε σὺς ἐξοχότητές σας .

ΜΙΣΑΛΟΠΟΥΛΟΣ. — Εὐτίωσαν.

Μπαίνει μέσα μιὰ ἐπιτροπὴ πρὸς τὴν ἀποτελοῦντε ὁ διευθυντὴς τοῦ Οἴκου τῶν Τυφλῶν, ὁ διευθυντὴς τοῦ Γεωκομείου, ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων, ὁ διευθυντὴς τοῦ Παλαιοντολογικοῦ Μουσείου, ὁ Γερδοκῆς, ὁ Μεγάροδος, ὁ διευθυντὴς τῶν ἀνασκευῶν τοῦ Πικερμιοῦ, ὁ Παγὰς, ὁ Λογιώτατος τῆς Βαβυλωνίας, ὁ Συμεὼν Κουροῖνης τοῦ «Ζητεῖται ὑπὸ ῥέτης» με μπουξὰ σὺς πλάτες, οἱ πρόεδροι διαφόρων συλλόγων Ἀθηνῶν καὶ περιχώρων, καὶ πίσω ἀπ' ὅλους ὁ Μῆτρο Κόλλιας, πρόεδρος τῆς Κοινότητος τοῦ Μενιδίου, με τὰ τσαρούχια του καὶ με μιὰν ἀψηλὴ ἀγκλίτσα σὺ χέρι, καὶ τελευταῖος ὁ Σακελλαρίδης. Στέκονται στὴ σειρά ἀπέναντί τους θρόσκονται τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς γιὰ τὴ γλώσσα, ὁρῶντα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΤΩΝ ΤΥΦΛΩΝ. — Ἡλδομιν καὶ ἐντολὴν τοῦ λαοῦ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν ἡρωϊκῶν Περιχώρων, ὡς καὶ ὅλων τῶν εὐαγῶν καθ' ἡδοναμάτων τῆς πρωτεύουσας, ἵνα εὐχαριστήσωμεν ὑμᾶς διὰ τὴν πρόνοιαν, ἣν διὰ τῆς δημοσιευθείσης ἐκθέσεως ἐλάβετε ὑπὲρ σωτηρίας τῆς κινδυνεύουσας θείας ἡμῶν γλώσσης, ὡς καὶ διὰ τοὺς οὖς...

ΛΟΓΙΩΤΑΤΟΣ. — οὖς - οὖς...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. — Τί ἐπαιδες, χοιστιανέ μου ; (Ἐξακολουθεῖ). Διὰ τοὺς οὖς κατεβάλλετε κόπους πρὸς περιγραφὴν τῆς γλώσσης ἐναντίον τῶν καταπίπτων μαλλιαρῶν, οἷνες, κατόπιν τῆς ἐκθέσεως σας, θάπτονται πλέον ὑπὸ τὰς ἀρὰς τοῦ Πανελληνίου.

Ὁ Μητροκόλλιας φτύνει χάμω καὶ ὑστερα πατάει ἀπάνω με τὸ τσαρούχι του.)

ΜΗΤΡΟΚΟΛΛΙΑΣ. — Αἱ γὰρ π' ἀνάθεμάτην, γλώσσα ψαλίδι....

ΖΑΧΑΡΙΑΣ. — Σύμφημι. (Κάνει κ' ἕνα τέμνά).

Ὁ Σκιὰς, κολακευμένος, προσπαθεῖ νὰ λυγίσῃ τὴ χοντρή του μέση, γὰρ νὰ εὐχαριστήσῃ, μὰ, καθὼς κάνει νὰ σκύβῃ, φέρνει τὰ πιστά του μέρη σὺ πρόσωπο τοῦ Ἐξαρχόπουλου, ποὺ βρίσκεται ἀπὸ πίσω του.

Δίνουνε ὅλοι τὰ χέρια.

— Σᾶς συγχαίρομεν, σᾶς συγχαίρομεν. Μᾶς εὐώσατε τὴν γλώσσαν...

ΕΞΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ. — Μηδὲν, μηδέν. Τὸ ἡμέτερον καθήκον ἐξεπληρωσάμεθα. Τοιγαροῦν οὐ θέμις ἡμᾶς συγχαίρειν.

ΦΩΝΕΣ. — Νά τούς κάρουμε, νά τούς σουβλί-
σουμε....

Φαίνεται ὁ Ταγκόπουλος πού ἀνεδραίνει τὸ
πεζοδρόμιο μὲ τὰ χέρια σὲ τσέπες.

ΣΚΙΑΣ. — Ἴδου αὐτοί, Ἴδου αὐτοί!

ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗΣ. — Νά, οἱ Νουδες, οἱ Νου-
δες....

ΕΞΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ. — "Ἰτε παῖδες Ἑλλήνων,
ἐλευθεροῦτε τὴν γλῶτταν (ὑψώνει τὸ δόρατο).

Τὸ πλῆθος δοκιμάζει νὰ χυμῆξει. Κεῖνη τὴ
σιγμὴ ὁ Ταγκόπουλος φταρνίζεται κι ὅλοι σὰν
ἀστραπὴ γίνονται σκορπιδοχοροί. Στὴ μέση
τοῦ δρόμου ἀπομένει μόνο ἡ περικεφαλαία τοῦ
Σκιά. Ὁ Ταγκόπουλος ἐξακολουθεῖ τὸ δρόμο
τον σὺ πεζοδρόμιο, ἥσυχος. Τὸ πλῆθος κατορ-
θώνει ἐπιτέλους νὰ συμαζωχτεῖ παρακάτω.

ΣΚΙΑΣ. — Τὸ ἐμὸν κράνος... κράνος τὸ ἐμὸν!

ΕΝΑΣ ΛΟΥΣΤΡΟΣ. — Τώρα κι ἄλλη μιὰ φο-
ρὰ κράνος...

ΦΩΝΕΣ. — Ἐμπρός, ἐμπρός. Νὰ μὴ μείνει ρου-
δούνι ἀπὸ αὐτούς...

ΜΙΑ ΦΩΝΗ. — Ἐμπρός γιὰ τὸν Ξενοπούλο...

Τὸ πλῆθος ἀρχίζει καὶ τρέχει μὲ ὑψωμένα
ἀκόντια.

ΣΚΙΑΣ. (Στέκεται μπροστά τους). — "Ὁχι, ὁ-
χι, παιδιά, ὁ Ξενοπούλος εἶναι δικός μας. Μὴ τὸν
πειράξετε.

ΕΝΑΣ ΔΑΣΚΑΛΟΣ. — Τί μᾶς λές, ἀδερφέ;
Αὐτὸς δὲ θγάζει τὴ Διάπλαση; Αἱ, λοιπόν;...

ΣΚΙΑΣ. — Ναί, μὰ τὴν δὴμῶσε πὼς συμμορ-
γῶνται μὲ τὴ συνταγματικὴ γλώσσα. Θὰ τὴν γρά-
φει στὴν καθαρεύουσα.

Τὴ σιγμὴ πού τὸ πλῆθος, κινώντας τὰ δό-
ρατά του καὶ τὰ κόμια του στὸν ἄερα, στέκεται
ἀναποφάσιστο, παρουσιάζεται ἀντίκρου του στρα-
τιωτικὴ δύναμις, σταλμένη ἀπὸ τὸ Φροναρχεῖο,
γιὰ νὰ προλάβει τὲς κατασκοπές. Εἶναι μέσα
σ' αὐτὸ τὸ ἀπόσπασμα, ντυμένοι χακί, ὅλοι οἱ
δημοικιστὲς λόγιοι πού ἀρνηθῆκανε νὰ δουλέ-
ψουνε στὴν καθαρεύουσα καὶ ἐπιστρατευτήκανε
ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο. Μαζί τους ἔχουνε καὶ τὴν
πυροσβεστικὴ ἀντλία. Ὁ Γκόλφης κρατᾷ τὸν
κρητικὸ σωλήνα ὁ Βουτυράς, ὁ Παροῦτης,
ὁ Μαλικάσης, ὁ Ἀγ. Ρωμαῖος, ὁ νεώτερος
Ταγκόπουλος, ὁ Γλήνός, ὁ Φτέρης, ὁ
Σκίτης, ὁ Πορφύρας, ὁ Σικελιανός, ὁ Καρθαῖ-
ος, ὁ Λαύρας, καὶ οἱ ἄλλοι δημοικιστὲς τρωπά-
ρουν. Ἡ σωλήνα, πού τὴν διευτύνει ὁ Γκόλ-
φης, ἀρχίζει νὰ σκορπάζει μελάνι καὶ νὰ κατα-
βρέχει τοὺς καθαρευουσιάνους, σὲ ὅλες τὲς δι-
εύθυνες. Ὁ Τριανταφυλλίδης φωνάζει: Δὲ
χρειάζεται καθαρὸ μελάνι. Ἄς ἔχει μέσα
λίγο νερὸ γιὰ νὰ γίνῃ μι χιτὶδὸ τὸ ὑγρό. Οἱ
καθαρευουσιάνοι, μουντζουρωμένοι, τρέχουνε νὰ
σωθοῦνε. Καθὼς περνοῦνε ἀπὸ τὴ Νέα Ἀγορά,
μὲ τὰ μελάνια στὰ μούτρα, οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἀ-
γορᾶς πρὸς παίρνουνε γιὰ μασκάρδες κι ἀρχί-
ζουνε νὰ τοὺς χτυπᾶνε μὲ σαπιολέμονα, μὲ κλού-
δια αὐγά, μὲ παισιόδες. Ἐνα κλούβιο αὐγὸ ἔρ-
χεται καὶ σπάζει πάνω στὴν ἀσπίδα τοῦ Σκιά,

ἕνα λεμόνι μὴ χρεῖται σὺ δὲ δωμένο δόρατο τοῦ
Ἐξαρχόπουλου.

ΣΚΙΑΣ. — Βαβαί, παπαί, λαταταί!...

ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗΣ. — Οἱ Νουδες, οἱ Νουδες!

Τρέχει νὰ σωθεῖ. Τρέχουνε μαζί του στὰ στε-
νά τῆς Ἀγορᾶς ὁ Σκιάς, ὁ Ζησίον, ὁ Βοροῆας,
ὁ Μενάρδος, ὁ Ἐξαρχόπουλος, ὁ Μιξαλάπου-
λος, ὁ Λαχανόκαρδος, ὁ ὑπερπαιριώτης Καλα-
ποδάκης, ὁ Γαρδίκας, ὁ Ἀμαντός, ὁ Ζαμάνης,
ὁ Χαντζίδακης, ὁ Ἠλθιόπουλος, ὁ Ἀνοητόπου-
λος, ὁ Κ